

➤ **รู้จักนักคิด**
KNOW THE THINKER

“

การปฏิรูปการศึกษา
จะช่วยลดความมุ่งมั่น
ที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้บางส่วนหนึ่ง
แต่การกวตวิชาจะลดลงไป
มากหรือไม่ คิดว่าไม่

Education reform will
reduce determination
to study in universities
to a certain extent
but I don't think
the tuition will be less.

”

รศ. ดร. ไพฑูรย์ สินลารัตน์

คณบดี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เจ้าของรายงานการวิจัย
เรื่อง “การกวตวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย”

Associate Professor Dr. Phaithoon Sinlarat

Dean, Faculty of Education, Chulalongkorn University, Researcher of
“Tuition at Upper Secondary School Level in Thailand”

ในความคิดเห็นของอาจารย์ การกวดวิชาสะท้อนปัญหาด้าน การศึกษาอย่างไรบ้าง

การกวดวิชาเป็นเรื่องใหญ่ที่ผมเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์สังคม สะท้อนถึงปัญหาทางสังคมและทางการศึกษาหลายอย่าง คือ หนึ่ง เรื่องค่านิยมของสังคม ที่ต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเท่านั้น ถึงจะมีหน้า มีตา และเป็นการยกฐานะในสังคม สอง สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำ และความไม่เท่าเทียมกันของคุณภาพการศึกษา ทั้งคุณภาพที่เกิดขึ้นจริง และคุณภาพทางความรู้สึก สาม สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำ ในทางวิชาชีพ เพราะในสังคมของเรามีการแบ่งแยกความสำคัญของอาชีพ คนส่วนใหญ่จึงต้องการเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในด้าน การผลิตบัณฑิตในสายวิชาชีพที่ได้รับค่าตอบแทนสูง เช่น แพทย์ บัญชี จึงต้องมีการกวดวิชา เพื่อต้องการสร้างความมั่นใจว่าจะสอบ เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพได้ เพราะฉะนั้น ส่วนหนึ่ง เป็นเรื่องของวัฒนธรรม อีกส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของระบบการศึกษา

ถ้าหากมหาวิทยาลัยทุกแห่งมีคุณภาพใกล้เคียงกัน ปัญหาเหล่านี้ จะน้อยลงหรือไม่

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ความรุนแรงในการกวดวิชา ก็อาจจะลด น้อยลง ถ้าวิชาชีพต่างๆ ในบ้านเรา ได้รับการยอมรับและมี ผลตอบแทนใกล้เคียงกัน คนก็จะมีความสนใจกระจายกันออกไป หรือหากมีการสร้างวิชาชีพอื่นๆ ที่ไม่จำเป็นต้องเรียนในมหาวิทยาลัย ให้มีความเข้มแข็งขึ้นมา เด็กๆ จะไม่ต้องมุ่งไปในเส้นทางมหาวิทยาลัย ทางเดียวเท่านั้น แต่ที่ปรากฏ คือ สถาบันการศึกษาใดที่พอจะมีความเข้มแข็งขึ้นมา ก็จะเข้าสู่เส้นทางที่ต้องให้เด็กสอบคัดเลือกเข้า ทั้งหมด

อีกส่วนหนึ่งก็คือ หากสถาบันอุดมศึกษามีมากพอ และทุกแห่ง มีความเป็นเลิศเท่าเทียมกัน คนก็จะกระจายความสนใจออกไป ส่วน การที่มีการใช้วิธีการใหม่ๆ ในการสอบคัดเลือก ก็ยังไม่สามารถ แก้ปัญหาได้ตรงจุด トラบใดที่ความแตกต่างในทางวิชาการยังมีอยู่ ต่อให้เปลี่ยนแปลงการรับการสอบเข้า เขาก็คงต้องเปลี่ยนรูปแบบ การกวดวิชาให้สอดคล้องกับวิธีการสอบเข้าอยู่ดี ถ้าวิชาชีพหลายๆ ใน สังคมยังได้รับความนิยมมากกว่าวิชาชีพอื่นๆ ไม่เปลี่ยนแปลง

ประเทศในแถบเอเชียกวดวิชากันมาก เป็นการสะท้อนค่านิยม ที่หยิ่งรากรักใช้หรือไม่

ใช่ เรามีการกวดวิชามากกว่าประเทศอื่นๆ เพราะเป็นค่านิยม และความเชื่อแบบเดียวกัน คือ สถานะทางสังคมจะมาพร้อมกับการ สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ โดยเฉพาะในประเทศญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน ประเทศจีนเอง ก็เกิดปรากฏการณ์นี้สูงมาก ผมไป ประชุมทางการศึกษามา พบว่า คนจีนจะพยายามทุกวิถีทางที่จะให้

In your opinion, how does tuition reflect problems in education?

Tuition is a major issue, a social phenomenon that reflects social and educational problems in many aspects. Firstly, it is the social values to study in university only to be respected. It's also a social upgrade. Secondly, it reflects discrimination and inequality of academic quality, both actual and emotional. Thirdly, it reflects inequality in profession. In our society, there's inequality in the importance of profession. Most people, therefore, want to study in reputable universities famous for producing graduates of which profession can earn high earning e.g. medical science, accounting. Tuition is thus needed to create confidence that they can pass the entrance exam to quality universities. Partly it is culture and partly educational system.

If the quality of every university is close, will there be fewer problems?

If it is so, the severe tuition might be lessened. If professions in our country are equally acceptable with almost the same returns, people's interest will be spread. Or if other professions are strengthened without attending the university, children will not aim to universities only. However, in fact, any educational institutions that have become strong will need entrance exams.

On the other hand, if there are enough higher education institutions with equal excellence, people's interest will be spread. The new methods of entrance exams, however, cannot solve problems as long as academic differences exist. Even with changes in entrance exams, methods in tuition will be adjusted accordingly, if major professions in society are more popular than others.

Tuition is prevalent in Asian countries. Does that reflect deep-rooted values?

Yes, but Thailand has more tuitions than others because of the same values and beliefs. That is social status will come together with passing the entrance exams into universities, especially in Japan, Korea, and Taiwan. Even in China, this phenomenon is found a lot. I attended educational conference there and found that Chinese would try every way for their children to study in famous universities, the country's ranking. This is like the old times when men had to be sages. The Asians strongly believe that education is a matter of prestige, an obvious illustration

ลูกได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงติดอันดับประเทศ เจกเช่นสมัยก่อนที่เคยให้ความสำคัญกับการที่ผู้ชายต้องสอบเป็นจอหงวน ประชากรในเอเชียเชื่ออย่างฝังใจว่า การศึกษาเป็นเรื่องของหน้าตา เป็นความหรูหราที่แสดงสถานะทางสังคมอย่างชัดเจน อีกประการหนึ่ง วิชาชีพของเรามีความแตกต่างกัน ต่างกับในประเทศตะวันตก ถึงแม้แต่ละอาชีพจะมีความแตกต่างกัน แต่ในด้านรายรับก็พอจะสูสีกัน เป็นการทดแทนซึ่งกันและกันได้บ้าง

ถ้าแก้เรื่องค่านิยมไม่ได้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวก็ยังคงมีอยู่

ยังคงมีอยู่แน่นอน การแก้ปัญหาค่าการกวาดวิชาที่เป็นอยู่ไม่ว่าจะเป็นการให้ครูในโรงเรียนปรับปรุงการสอนให้ทันสมัย ก็ช่วยได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่ใช่วิธีการที่จะแก้ไขปัญหาทั้งหมด เป็นเพียงการบรรเทาให้เด็กไปกวาดวิชาน้อยลง แต่ในที่สุดเขาก็ยังมีความต้องการที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย และต้องทำข้อสอบแข่งกับเพื่อนฯ จึงต้องมีการกวาดวิชาเข้ามาเป็นเครื่องมือช่วยเหลือในการทำข้อสอบ

คิดว่า การกวาดวิชาได้อะไรบ้าง

ในมุมมองของฝ่ายผู้ปกครองแล้ว เป็นเรื่องของความต้องการส่วนตัว จึงเป็นการเติมใจลงทุนเพื่อประโยชน์ส่วนตน เท่าที่ผมฟังจากผู้ปกครองส่วนใหญ่แล้ว เขาบอกว่าคุ้มค่า เพราะลูกๆ ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยสมความตั้งใจ ส่วนในมุมมองของสังคม ในปริมาณเงินที่เข้าไป เป็นการเรียนที่ไม่เกิดผลทางด้านการลงทุนเพื่อการศึกษา ไม่มีผลตอบแทนกลับเป็นตัวเงินหรือสติปัญญามวลรวมให้กับประเทศ และไม่มีการพัฒนาวิชาการขึ้นมาใหม่ เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนซ้ำ เรียนทบทวน เพื่อทำความเข้าใจบางประเด็นให้ชัดเจนขึ้น เพื่อจะได้รู้เทคนิคการทำข้อสอบ จึงเป็นการลงทุนซ้ำซ้อนเพื่อเรียนในสิ่งที่หลักสูตรปกติก็มีอยู่แล้ว และสุดท้าย ในแง่ของระบบการศึกษา การเรียนกวาดวิชาไม่มีผลสะท้อนกลับมาที่โรงเรียน เป็นผลที่ใช้เพื่อการส่วนตัว อาจจะมีบ้างที่เด็กไปเรียนล่วงหน้า แล้ว

of social status. In addition, our profession is different from the western countries, where different professions don't mean much difference in income. This is complementary.

If such values can't be fixed, will this phenomenon exist?

Absolutely. The existing solution to tuition problem, such as the modernization of teaching in schools, can partly help but not the fixing of all problems. It's just a relief that makes children go to tuition less. However, in the end they still want to pass the university entrance exam in competition with friends. Tuition is a tool to help them do the exam papers.

What can one get from tuition?

From the perspective of parents, it's personal need. It's the willingness to invest for one's own benefits. From what I've heard from most parents, they thought it's worthwhile because their children could get into universities as they wished. From the perspective of the society, based on the amount of money spent, it's the learning that doesn't yield benefits in terms of educational investment. There's no return as money or total intelligence for the country and there's no new academic development. This is because mostly it's repetition and review for better understanding of some issues, to learn the techniques in taking the exam. It's overlapping investment to study what is already in normal curriculum. And finally, in terms of educational system, tuition doesn't yield any benefits back to schools. It's for personal benefits. Some students may study in advance and then attend their normal classes to catch up with the lessons but there's no development of ideas, knowledge and intelligence.

Concurrently, tuition focuses on content, preparation for techniques in taking exams, and finding ways to defeat others. Studying in schools, on the other hand, is the development of potential, intelligence, ideas, responsibilities, and preparation to be in society and be the power in national development.

From your research, it's found that each year parents invested a lot for the tuition of their children.

From my study, it's found that 28-35% of children throughout the country both in Bangkok

กลับมาเพื่อเรียนตามชั้นเรียนให้ทัน แต่ไม่ได้เกิดเป็นการพัฒนาความคิด ความรู้ และสติปัญญาแต่อย่างใด

และการกวดวิชาเป็นการเน้นเรื่องเนื้อหา การเตรียมพร้อมเรื่องเทคนิคในการทำข้อสอบ การหาวิธีการที่จะเอาชนะผู้อื่น แต่การเรียนในโรงเรียน เป็นการเน้นเรื่องการพัฒนาศักยภาพ และสติปัญญา พัฒนาความคิด ความรับผิดชอบ ความพร้อมที่จะอยู่ในสังคม และพร้อมที่ออกไปเป็นพลังในการพัฒนาประเทศชาติ

จากงานวิจัยของอาจารย์ พบว่าในแต่ละปี ผู้ปกครองต้องลงทุนให้ลูกกวดวิชาสูงมาก

จากการศึกษาของผมพบว่า เด็กทั่วประเทศทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีการกวดวิชา 28-35 เปอร์เซ็นต์ แต่ผมคำนวณที่ค่าเฉลี่ย 30 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งตัวเลขของกระทรวงศึกษา มีนักเรียนระดับมัธยมปลายทั่วประเทศประมาณ 1,300,000 คน เพราะฉะนั้นเด็กจะกวดวิชาถึง 330,000 คน คนละ 3 วิชา วิชาละ 1,800 บาท และยังมีค่าใช้จ่ายในเรื่องของค่าเดินทาง ค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายส่วนตัวอีกเดือนละ 400 บาท เทอมละ 1,600 บาท รวมแล้วค่าใช้จ่ายต่อเทอม เทอมละ 7,000 บาท ปีละ 14,000 บาทต่อคน ถ้ามีเด็กจำนวน 330,000 คน กวดวิชา ในแต่ละปีจะรวมเป็นตัวเลขสูงถึงกว่าสี่พันล้านบาท

นอกจากนี้ ยังมีคนที่ไม่ได้เรียนกับโรงเรียนกวดวิชา โดยไปเรียนกันเองเป็นส่วนบุคคลตามบ้านอาจารย์ หรืออาจารย์มาสอนที่บ้านเป็นกลุ่มเล็กๆ วิชาละประมาณ 1,400 บาทต่อเทอม ส่วนนี้ยังไม่ได้นับรวมเข้าไป ส่วนใหญ่เด็กจะเรียนกับโรงเรียนกวดวิชาเพื่อเรียนเฉพาะวิชาที่ต้องใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนที่ไปเรียนกับอาจารย์เป็นส่วนบุคคล เพื่อเรียนวิชาอื่นๆ เป็นการเสริมคะแนนในชั้นเรียนเพราะฉะนั้นมูลค่าที่สังคมต้องลงทุนกับการกวดวิชานับว่าสูงมาก

พบข้อแตกต่างในการกวดวิชาของเด็กกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอย่างไรบ้าง

ผมทำการศึกษาทั้งในเขตกรุงเทพฯ ขอนแก่น เชียงใหม่ และสงขลา พบว่า เด็กมีการกวดวิชากันสูงเหมือนกับในกรุงเทพฯ ในโรงเรียนหลักๆ เด็กจะกวดวิชาถึงร้อยละ 54 แต่เรายังมีการสุ่มสอบถามเด็กในจังหวัดอื่นๆ อีก 10 จังหวัด เช่น สตูล ระนอง นครปฐม มีตัวเลขเฉลี่ยของทั้ง 10 จังหวัด ร้อยละ 28-35 เราเลยใช้ค่าเฉลี่ยที่ร้อยละ 30 เท่ากันทั่วประเทศ เพื่อให้ง่ายในการคำนวณหาค่าใช้จ่ายรวม

ไม่ว่าจะเป็นเด็ก ม. 4 ม. 5 หรือ ม. 6 จะเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นอันดับหนึ่ง ม. 4-5 เรียนฟิสิกส์เป็นอันดับสอง แต่ในระดับ ม. 6

and the provinces go for tuition but I calculated the average at 30%. According to the Ministry of Education, there are 1,300,000 students in the upper high school level. It means that 330,000 get tuitions in 3 subjects, 1,800 baht each. There're other expenses for travel, food, personal expense for 400 baht per month, or 1,600 baht per semester. On the whole, the expense per semester is 7,000 baht, or 14,000 baht per person. If 330,000 students get tuition each year, the total will be as high as 4 billion baht.

In addition, there are other students who do not study in tuition schools but go for personal tuition at teachers' houses or teachers teaching a small group. Each subject costs 1,400 baht per semester. This hasn't been included. Most students study in tuition schools to study only subjects required for entrance exams. Those who study with teachers in person study other subjects for marks in classes. Therefore, the investment of the society in tuition is very high.

Is there any difference between tuition of children in Bangkok and the provinces?

I studied in Bangkok, Khon Kaen, Chiang Mai and Songkhla and found that the tuition was as high as in Bangkok. In major schools, 54% of students go for tuition but we also did random sampling on children in other 10 provinces e.g. Satun, Ranong, Nakhon Pathom, the average was 28-35% so we used the average of 30% for the whole country to make it easy for calculation.

Whether it be Mathayom 4, 5 or 6, they studied mathematics most. Mathayom 4-5 studied Physics as the second rank but Mathayom 6 studied English as the second popular, followed by Chemistry. If they didn't study at tuition schools, they would choose to study Society and Thai to get better scores in classes while studying at tuition schools was to learn techniques of doing exam papers for university entrance exams.

Will education reform relieve the tuition problem?

Education reform this time has focused on the learning of children. It's for the improvement of learning process by allowing students to be themselves. It's a different story from taking university entrance exam. Competition in university entrance exam still exists. However, changes will occur when there're other adjustments of processes. For example, first, universities change

เรียนภาษาอังกฤษเป็นอันดับสอง ถัดมาเป็นวิชาเคมี ถ้าไม่ได้เรียนที่โรงเรียนกวดวิชา เด็กจะเลือกเรียนวิชาสังคมและภาษาไทย เพื่อเป็นการทำคะแนนในชั้นเรียน ส่วนการเรียนในโรงเรียนกวดวิชาเพื่อให้ทราบเทคนิคการทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยโดยตรง

การปฏิรูปการศึกษา จะช่วยผ่อนคลายในเรื่องของการกวดวิชาได้หรือไม่

การปฏิรูปฯ รอบนี้เน้นการให้เด็กเรียนรู้ เป็นการแก้ไขกระบวนการเรียนรู้โดยให้เด็กเรียนรู้ด้วยตัวเองแต่เป็นคนละประเด็นกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เรื่องของการแข่งขันในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ยังมีอยู่ ส่วนการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ เมื่อมีการปรับกระบวนการบางอย่าง เช่น หนึ่ง มหาวิทยาลัยมีการปรับการคัดคนใหม่ ไม่มีการสอบ โดยใช้ผลการเรียนเดิมเข้ามาช่วยแต่ก็ยังมีกวดวิชา แต่เป็นการกวดเพื่อเสริมการเรียนรู้ในโรงเรียน เพื่อให้ได้ผลการเรียนดีขึ้น ซึ่งผมเห็นว่าการกวดวิชาแบบนี้มีประโยชน์กว่าที่ทำกันอยู่ในปัจจุบัน เป็นการเสริมซึ่งกันและกันกับระบบการเรียนในห้องเรียน เพราะทุกวันนี้ การเรียนในห้องเรียนแบบไม่มีการเชื่อมโยงกันเลย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเป็นการเปลี่ยนทิศทางการกวดวิชา สอง การปฏิรูปฯ คราวนี้เป็นการแก้ระบบการบริหารจัดการ หวังที่จะกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นด้วยการให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม แต่ก็ไม่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาการกวดวิชา และสุดท้าย การปฏิรูปฯ ครั้งนี้ให้ชุมชนเข้ามาช่วยเหลือในเชิงของทรัพยากร ก็ไม่เชื่อมโยงกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่ดี

ผมจึงเห็นว่า การปฏิรูปการศึกษา จะช่วยลดความมุ่งมั่นที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้บางส่วนหนึ่ง แต่การกวดวิชาจะลดลงไปมากหรือไม่ คิดว่าไม่ เพราะยังไม่มีมาตรการหลักๆ ที่เชื่อมโยงกับสาเหตุของการกวดวิชาโดยตรง และไม่มีมาตรการพูดถึงประเด็นสำคัญคือ **คนเราไม่ต้องเข้ามหาวิทยาลัยได้หรือไม่** และไม่ได้มองทางเลือกอื่นๆ เพื่อทดแทนการเรียนในมหาวิทยาลัย ทั้งไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปรับความเท่าเทียมกันของอาชีพต่างๆ

แต่ในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการคัดเลือกผู้เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา ระบุว่าต้องใช้ผลการเรียนในโรงเรียนประกอบการใช้หลายอย่างผสมกัน จะทำให้เด็กสนใจการเรียนในโรงเรียนมากขึ้น แต่จะลดการกวดวิชาหรือไม่ ก็ไม่เสียทีเดียว เพราะเด็กอาจจะหันไปเน้นการกวดวิชาทั้งสองด้าน คือ กวดทั้งให้ได้เกรดดี และกวดเพื่อให้สอบเข้าได้ด้วย

การนำระบบจีพีเอเข้ามาใช้ มีส่วนช่วยได้มากน้อยแค่ไหน

การใช้จีพีเอ และพีอาร์ ประกอบการพิจารณา 10 เปอร์เซ็นต์ก็มีส่วนดี ตรงที่ทำให้เด็กระดับหัวกะทิในต่างจังหวัด มีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัยได้มากขึ้น เพราะเด็กกลุ่มนี้ หากต้องมาสอบต่อสู้กับเด็กในเมืองล้วนๆ อาจจะไม่ไหว จึงเห็นได้ว่าเด็กชนชั้นกลางไม่ต้องการให้ใช้ระบบจีพีเอ เพราะทำให้เขาสูญเสียโอกาสไปเล็กน้อย กลุ่มนี้จึงต้องการให้มีการสอบล้วนๆ เพราะเป็นกลุ่มที่มีฐานะดี

the selection process; original study result is considered instead of entrance exams. Tuition still exists but to supplement studying in schools to get better results. I think this kind of tuition is more useful than the current practice. It's supplementary with study system in classroom. Today, both kinds of studies are not linked. Such a change will change the direction of tuition. Second, this reform is the fixing of management system. It is hoped to decentralize the authority to the locality by allowing for the participation of communities. It's not concerned with tuition. Lastly, this reform allows communities to help in terms of resources. It is not related with university entrance exams.

I think that education reform will reduce determination to study in universities to a certain extent but I don't think the tuition will be less. This is because there're no solutions to major problems that are directly related to tuition. And there's no talking about an important issue. That is **"Is it a must to study in university?"** and people don't look for other alternatives to university studies. At the same time, there's been no focus on adjusting the inequality of various professions.

However, in the act on the selection of learners into higher education, it's indicated that study result in schools must be used. The integration of various factors will make children more interested in studying in schools but will there be less tuition, not exactly. This is because students will turn to tuition in both aspects, to get good marks and to pass entrance exams.

Will the introduction of GPA system help?

The use of GPA and PR will be involved 10% in the consideration. It's good as more cream students in the provinces can have chances to study in university because if this group of students must fight with urban children, they're not gonna make it. Middle-class students don't want to use the GPA system because they will lose a bit of opportunities. They want the exam only because they are well-to-do, study well and live in leading tuition centers. They know that with the exam alone, they have more chances. They thus request for no use of GPA because they will lose 10% chances. However, they don't think they have another 90% chance while upcountry students don't have such good chances.

I think the consideration system with GPA will relieve the problem of tuition to a certain extent. Students will be more interested in studying in classrooms, especially if more importance is put on GPA to 20%. I want to make it to 25% in fact because it will change the face of studying in schools. Students will turn to schools. And when they put all their efforts

เรียนดี และอาศัยอยู่ในแหล่งกวดวิชาชั้นนำ เขาจึงรู้ว่า ถ้าเป็นการทำข้อสอบอย่างเดียว เขามีโอกาสสูงแน่นอน จึงเรียกร้องไม่ให้จีพีเอ เพราะเสียเปรียบไปลิบเปอร์เซ็นต์ แต่เขาไม่คิดว่าเขามีโอกาสอีกถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ในขณะที่นักเรียนต่างจังหวัดไม่มีโอกาสใดๆ แบบนี้

ผมคิดว่าระบบการพิจารณาแบบมีจีพีเอช่วย จะช่วยบรรเทาปัญหาการกวดวิชาให้เบาบางลงได้ส่วนหนึ่ง ทำให้เด็กหันกลับมาสนใจระบบการเรียนในชั้นมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเพิ่มความสำคัญของจีพีเอให้สูงขึ้น ถ้าเพิ่มความสำคัญสูงขึ้นไปถึง 20 เปอร์เซ็นต์จะช่วยได้มากขึ้น ผมเองอยากจะทำให้ความสำคัญในส่วนนี้ถึง 25 เปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำไป เพราะจะเป็นผลให้การเรียนในโรงเรียนเปลี่ยนโฉมหน้าไปเลย เด็กจะหันเข้าหาโรงเรียน และเมื่อเด็กกลับมาทุ่มเทกับการเรียน เขาก็จะเรียกร้องความต้องการกับครูผู้สอน ครูเองก็ต้องปรับคุณภาพการสอนโดยอัตโนมัติ และครูก็จะมีความหมายต่อระบบการศึกษามากกว่าที่เป็นอยู่

ทุกวันนี้ ครูในโรงเรียนลดความสำคัญลงไปใช่หรือไม่

ขณะนี้ เด็กนักเรียนไปกวดวิชามาก ทุ่มเทกับการกวดวิชาสูง จึงมองว่าครูที่โรงเรียนไม่มีความหมาย และการให้ความสนใจกับการกวดวิชา ก็ยังทำให้เด็กไม่มีความสนใจเรียนในวิชาอื่นๆ ที่นอกเหนือจากสี่วิชาที่ต้องใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อ และการพึ่งพิงระบบโรงเรียนกวดวิชา มาก ก็ทำให้เกิดกระบวนการความคิดแบบสำเร็จรูป เมื่อเรียนก็ไม่ได้มองถึงองค์รวมของวิชาความรู้ เป็นความคิดแบบเบ็ดเสร็จ เป็นสูตรการสร้างเฉพาะตัวของโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งสร้างให้เกิดผลในทันที ไม่ต้องผ่านกระบวนการสังเคราะห์ ไม่ใช้กระบวนการคิดและหาความรู้ เมื่อเคยชินกับวิธีการนี้ ก็จะกลายเป็นความเคยชินกับระบบความคิดแบบปรนัย เป็นการคิดแบบเบ็ดเสร็จภายในกรอบเท่านั้น ทำให้เด็กขาด Innovation, Creative, Critical mind และ Vision ซึ่งล้วนเป็นคุณสมบัติที่ระบบการศึกษาต้องการให้เด็กรุ่นใหม่มี

มีทางออกอื่นๆ ที่เป็นไปได้หรือไม่

ถ้าหากวิธีการเรียนในห้องและการกวดวิชาจะผสมผสานกันอย่างไร ลงตัวเป็นทางสายกลาง ก็จะกลายเป็นทางออกที่ดี คือ มีการกวดวิชาเฉพาะในช่วงปิดภาคเรียน ส่วนระหว่างภาคเรียนปกติ ก็เรียนไปตามหลักสูตรปกติ แต่ในช่วงปิดภาคเรียน ไปกวดวิชา เพื่อหาเทคนิคการสอบใหม่ๆ

นอกจากนี้ การปรับระบบการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย โดยไม่เน้นความรู้ในเชิงวิชาการมากนัก แต่ให้เน้นความรู้และประสบการณ์ในโรงเรียน เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกัน โดยมหาวิทยาลัยควรมีบทบาทในการคัดเลือกผู้เรียนบ้าง และในโรงเรียนไกลๆ อาจจัดสอนเฉพาะช่วงซัมเมอร์ให้ เพื่อช่วยเพิ่มโอกาสในการสอบแข่งขันให้กับเด็กนักเรียนที่มีโอกาสน้อย

to the study, they will demand from teachers. Teachers themselves have to automatically adjust their teaching and they will be more meaningful to educational system.

These days, are schools less important?

Right now, lots of students go for tuition and put all their resources to tuition. They think teachers at schools are meaningless. Interest in tuition also makes them lose interest in studying other subjects apart from the four subjects used in entrance exams. Too much dependence on tuition schools has resulted in ready-made thinking process. When studying, they don't see the holistic of knowledge. It's the comprehensive idea and the specific formula of tuition schools, which creates instant result, without passing the synthesis process. It doesn't require thinking and knowledge seeking process. When familiar with this method, it has become a familiarity with objective idea system and comprehensive idea within the framework only. Children then lack innovation, creativity, critical mind and vision, which are qualifications that educational system wants the new generation to have.

Is there any other possible solution?

If the learning method in class and the tuition can be integrated as a middle path, it will be a good solution. Tuition should be during semester break while during normal semester, they should study in normal curriculum. However, during semester break, they can go for tuition to find new exam techniques.

In addition, entrance examination to university should be adjusting by not focusing on much of academic knowledge but knowledge and experience in schools to create connection. Universities should have a say in selecting learners and schools in remote areas should provide summer tuition to increase opportunities in exams for less privileged students.